

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.660 van 2 september 2016
in de zaak A. 220.089/XIV-37.173**

In zake: Jean-Paul KNAEPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristien Vanderheiden
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 augustus 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “[d]e beslissing van de burgemeester [van de stad Leuven] van 16 augustus 2016 [...] tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel met inhouding van 25% van de wedde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 september 2016 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristien Vanderheiden, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Johan Vanstipelen, die *loco* advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert Debleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de lokale politie van Leuven.

3.2. Met een brief van 12 april 2016 deelt de verwerende partij aan verzoeker een voorstel mee om over te gaan tot voorlopige schorsing bij ordemaatregel met een inhouding van 25% van de brutowedde omdat een opsporingsonderzoek loopt tegen verzoeker wegens mogelijke feiten van verduistering van gelden van de inning van takelkosten. Op 19 april 2016 vindt een hoorzitting plaats naar aanleiding van dit voorstel.

De burgemeester van de stad Leuven beslist op 19 april 2016 tot een voorlopige schorsing bij ordemaatregel met een inhouding van 5% van de brutowedde voor een duur van vier maanden.

3.3. Met een brief van 9 augustus 2016 deelt de verwerende partij aan verzoeker een voorstel mee om de voorlopige schorsing bij ordemaatregel te verlengen voor een duur van vier maanden met een inhouding van 25% van de brutowedde. Op 16 augustus 2016 vindt een hoorzitting plaats naar aanleiding van dit voorstel.

Eveneens op 16 augustus 2016 beslist de burgemeester van de stad Leuven tot een verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden, met een inhouding van wedde van 25%. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Onder het kopje “spoedeisendheid” voert verzoeker aan dat hij de bestreden beslissing ondergaat en dat een onmiddellijke beoordeling zich opdringt omdat een uitstel ertoe zal leiden dat de schorsingsperiode van vier maanden verstreken is. In de bestreden beslissing wordt geopperd dat verzoeker schuldig is aan zeer ernstige feiten, hetgeen verzoeker beschouwt als een blamage en een zware aantasting van zijn eer en goede naam. Hij verwijst naar een moreel nadeel en naar reputatieschade. Doordat verzoeker 25% van zijn brutowedde

verliest, kan hij zijn maandelijkse aflossingen niet meer volhouden en dreigt hij een schuldenberg op te bouwen.

Onder het kopje “uiterst dringende noodzakelijkheid” wijst verzoeker er nog op dat de bestreden beslissing onmiddellijk ingang heeft, dat een uitspraak bij een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen en dat hij diligent heeft gehandeld door binnen één week een verzoekschrift in te dienen.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Naar luid van artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl. St. Senaat, 2012-2013, 5-2277/1, 13*).

7. Waar verzoeker voorhoudt dat een gewone vordering tot schorsing niet zou volstaan omdat een schorsingsarrest slechts zou tussenkomen na het verstrijken van de termijn van de bestreden beslissing, is hierboven reeds aangegeven dat die enkele omstandigheid niet volstaat om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden.

8. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen te oordelen dat hij de verlenging van deze voorlopige schorsing bij ordemaatregel onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde of via de gewone schorsingsprocedure, omdat de schadelijke gevolgen of nadelen die hij door die verlenging dreigt te ondergaan, van dien aard zijn dat verzoeker het resultaat van de procedure hierdoor niet kan afwachten.

Met de verwijzing naar een “moreel nadeel” en “reputatieschade”, toont verzoeker niet *in concreto* aan waarom deze van dien aard zouden zijn dat een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest hem niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen, zodat hij aldus het resultaat van de procedure ten gronde niet zou kunnen afwachten. De bestreden beslissing heeft immers als voorwerp de verlenging van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel, waarin de vraag naar de schuld van verzoeker buiten beschouwing blijft. In die beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk overwogen “dat dit onderzoek een onderzoek is in het kader van het treffen van een ordemaatregel en dus geen tuchtonderzoek uitmaakt” en dat de inhouding van wedde “geenszins [...] een bestraffing uitmaakt, ook al wordt dit door u zo ervaren”.

Wat betreft het voorgehouden financieel nadeel, waarvoor verzoeker verwijst naar “maandelijkse aflossingen” en een dreigende “schuldenberg”, kan worden volstaan met de vaststelling dat in het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen enkele toelichting wordt verschaft over de samenstelling van verzoekers gezin, over de inkomsten van het gezin en over het bedrag van de maandelijkse lasten. Evenmin wordt enig stuk bijgebracht dienaangaande. Verzoeker toont dus niet met concrete gegevens aan dat het voorgehouden financieel nadeel zo zwaar is dat het niet zou kunnen worden hersteld met een vernietigingsarrest.

Het blijkt dan ook niet dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing zonder een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onherroepelijke schadelijke gevolgen zou veroorzaken.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker diligent zou hebben gehandeld met het indienen van het verzoekschrift binnen een week na de kennisname van de bestreden beslissing.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

Conclusie

9. Er is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams